

Mergaitė, kuri negalėjo atleisti

Kažkada gyveno mergaitė vardu Sinėd. Ji buvo paprasta dešimtmetė, turinti nepaprastas garbanas ir vieną nelabai laimingą talentą – ji mokėjo laikyti nuoskaudas taip, kaip voverė kaupia giles: ilgam, be galiojimo termino.

Tačiau ji nebuvo šiaip sau eilinė nuoskaudų laikytoja. Ne – Sinėd nuoskaudos turėjo savo pavidalą. Kiekvieną kartą, kai kas nors ją įskaudindavo arba net šiek tiek erzindavo, ji užaugindavo akmenį. Ir tai nebuvo jokios metaforos. Tikras akmuo. Stebuklingas, tylus ir šiek tiek teisiškai nusiteikęs akmuo, kuris lipdavo prie jos tarsi gleivė.

Viskas prasidėjo nuo mažo akmens.

Kai jos draugė Mija pasakė, kad jos rašysena atrodo kaip „girtas viščiukas, šokantis stepą“, Sinėd išorėje juokėsi, bet jos kišenėje atsirado mažas akmenukas. Ji manė, kad jį paėmė netyčia.

Tada jos tėvai neleido jai eiti į batutų parką su draugais („Jūs niekada neleidžiate man daryti nieko įdomaus!“ – ji sušuko). Kitą rytą po jos lova atsirado delno dydžio akmuo su senovės keltų runomis išraižytu žodžiu „PRIESPAUDA“.

Iki Sinėd suėjo 12 metų, ji surinko tiek daug akmenų, kad jai vaikščiojant jie skambėdavo. Jos kuprinė dejuodavo, spintelė išsipūtė, o pamokose ji turėjo sėdėti ant sustiprintos kėdės.

Žmonės pradėjo tai pastebėti.

– Kodėl ji vaikšto kaip piratė su dviem medinėmis kojomis? – šnibždėjo mergaitės.

– Ji kaip judantis karjeras, – murmėjo berniukai.

Bet Sinėd negalėjo sustoti. Kai Padreikas praėjo pro ją koridoriuje ir pasakė: „Tu kvepi šlapiomis knygomis“ (jis tai pasakė meiliai, nes jam patiko bibliotekos), ji įsidėjo į kojine žvyro dydžio akmenį su užrašu „KNYGŲ NOSIS“.

Kai jos vyresnysis brolis Liam suvalgė paskutinį picos gabalėlį ir tuo apkaltino šunį, Sinėd įsidėjo į kojine bazalto gabalėlį, dydžio kaip šaldytas kalakutas, su užrašu „PICOS IŠDAVYSTĖ“.

Jos gyvenimas tapo sunkiu, geologine tragedija. Jos batai greičiau susidėvėdavo, eskalatoriai ją stebėdavo iš šono, o katė atsisakydavo sėdėti ant jos kelių dėl nelygaus paviršiaus.

Vieną ypač gėdingą dieną ji tiesiogine prasme užkliuvo už savo bagažo ir kaip lavina nuriedėjo laiptais žemyn.

Ir tada buvo paskelbtas pranešimas.

Direktorė Kelė per garsiakalbį pranešė.

– Šį penktadienį mokykla atidarys... Atleidimo sodą.

Garsas iš garsiakalbio nutilo.

Kitą dieną mokyklos susirinkime direktorė Kelė paaiškino išsamiau. Stovėdama po reklamine juosta su užrašu „ATLEISK IR KLESTĖK“, ji paaiškino, kad Sodas yra taiki vieta, kur mokiniai gali simboliškai atsikratyti nuoskaudų.

– Atleidimas, – paaiškino ji, – nėra blogo elgesio pateisinimas. Tai yra savęs išlaisvinimas. Yra dviejų rūšių atleidimas: sprendimų priėmimo ir emocinis.“

Sinėd susiraukė. Tai skambėjo įtartinais kaip sveikatingumo seminaras, užmaskuotas botanikos pamoka.

– Sprendimas atleisti, – tęsė Kelė, – reiškia pasirinkti neatsilyginti. Emocinis atleidimas reiškia paversti blogas emocijas neutraliomis ar net teigiamomis, pavyzdžiui, užuojauta ar jausmas, kurį patiri, kai tavo telefono baterija yra 1 % ir randi įkroviklį.

Sinėd išvertė akis. Užuojauta? Mijai, vištienos komentatorei? Liam, picos vagiui? Padreikui ir jo „knygų nosies“ įžeidimui?

Ji jau buvo pasirengusi ignoruoti visą šią idėją, kai pamatė jį – patį sodą.

Jis buvo nuostabus.

Žalias prieglobstis už mokyklos, su minkštais suolais ir šnabždančiais medžiais. Ten buvo gėlynai, kur galėjai „pasodinti“ savo simbolinius akmenis, ir didelis mozaikos takas su užrašu: „Kai paleidi, nešiesi mažiau“.

Tą naktį Sinėd vartėsi lovoje, slegiama akmenimis užpildytos kuprinės, kuri grėsmingai stovėjo kampe. Ji šnabždėjo jai. Gerai, ne tiesiogine prasme, bet emociškai. Ji buvo pavargusi.

Atėjo penktadienis. Ji privertė save eiti į sodą.

Mija jau ten buvo, laikydama mažą akmenį su užrašu „Atsiprašau, kad pasakiau, kad rašai kaip girta višta“. Sinėd į jį įsižiūrėjo.

Tobis priėjo raudodamas. „Aš nenorėjau pasakyti, kad blogai kvepi. Tai buvo... literatūrinis išsireiškimas?“ Jis padavė jai akmenį su užrašu „Neįprasti komplimentai“.

Sinėd mirktelėjo. kažkas jos viduje trūko.

Ji nedrąsiai žengė į priekį, ištraukė akmenį su užrašu „PICOS IŠDAVYSTĖ“ ir padėjo jį po hortenzijos žiedu.

Jis nesprogo. Niekas nesusmuko. Ji jautėsi lengvesnė. Kuprinė nebespaudė taip stipriai. Jos nugara išsitiesė. Jos kelio girnelės „verkė“ iš dėkingumo.

Taigi, vieną po kitos, ji iškrovė savo nuoskaudas į Sodą. „KNYGŲ NOSIS“. „PATYČIOS“. „NEATSAKEI Į ŽINUTĘ PER 3 MINUTES“. „UŽĖMEI MANO VIETĄ ANGLŲ KALBOS PAMOKOJE“. „SAKEI, KAD SLYVOS YRA PERVERTINAMOS“. Visos.

Kiekvieną kartą, kai ji atsisakydavo akmens, nutikdavo kažkas keisto. Jos veidas sušvelnėdavo. Ji išsitiesė. Ji jautėsi... Laiminga? Ar tai buvo laimė? Ar tiesiog kraujotaka grįžo į jos kojas?

Dienos pabaigoje ji praktiškai išskrido iš mokyklos. Net jos katė vėl užšoko jai ant kelių.

Pirmą kartą per daugelį metų ji šypsojosi be grimasų.

Bet tada įvyko... netikėtas posūkis.

Tą naktį, kai Sinėd gulėjo lovoje, jausdamasi lengva ir laiminga, ji išgirdo silpną trenksmą.

Ji atsisėdo.

Ten, prie lovos kojelių, gulėjo akmenukas.

Sutrikusi, ji pakėlė jį. Jame buvo išraižytas vienas žodis:

„SAVEŠ“.

Sinėd mirktelėjo. Ką tai reiškė?

Tada ji išgirdo tylų balsą savo galvoje: ne baugų, tiesiog ramų.

– Tu atleidai visiems... išskyrus save.

Ir taip Sinėd prisiminė.

Kai ji išpylė dažus ant savo meno projekto ir apkaltino Tomį.

Kai ji apsimetė serganti, kad išvengtų vizito pas močiutę.

Kai ji pasakė kažką pikto apie savo atvaizdą ir tai buvo nuoširdu.

Kiti ne tik ją slėgė. Ji tyliai rinko akmenis, kurie buvo kaip gėda, kaltė ir gailėstis.

Akmenis, kurių ji net nepastebėjo.

Kitą dieną ji grįžo į Sodą su paskutiniu, blizgiu akmeniu, ant kurio buvo užrašyta „MANO KLAIDOS“.

O Sinėd?

Ji juokėsi. Tikras juokas.

Ji buvo laisva.

Na, beveik.

Ji vis dar nešiojo mažą akmenuką su užrašu „Žmonės, kurie nesiprausia kojų duše“. Kai kurios nuoskaudos yra šventos.

Bet kitaip?

Sinėd buvo lengva kaip plunksna – ir taip pat dažnai ją buvo galima pamatyti lengvai šokinėjančią po mokyklą, su šypsena veide ir tik retkarčiais batuose užklydusiu akmenėliu.

Nes kartais paleisti nereikia pamiršti.

Tai tik reiškia, kad nebesineši to ant nugaros, kopdamas gyvenimo kalnu.

O jei taip?

Na, tada įsitikinkite, kad jis yra pakankamai mažas, kad galėtų šokinėti per tvėnkinį.

**Bendrai finansuoja
Europos Sąjunga**

léargas

Finansuojama Europos Sąjungos lėšomis. Tačiau išreiškiamas požiūris ar nuomonė yra tik autoriaus (-ių) ir nebūtinai atspindi Europos Sąjungos ar Europos švietimo ir kultūros vykdomosios įstaigos (EACEA) požiūrį ar nuomonę. Nei Europos Sąjunga, nei EACEA negali būti laikoma už juos atsakinga.